

[Kommunikationsministeren]

Men jeg har dog lyst til at sige, at vi befinder os trekvart henne i det første år af de fem år, som planen strækker sig over, og derfor er det selvfølgelig begrænset, hvad der er gjort af erfaringer endnu. Så vil jeg også sige, at når et betydeligt antal kredspostmestre skal føre planen ud i livet, så siger det sig selv, at det kommer til at foregå lidt uens ude over landet – mennesker er trods alt forskellige, og de er heller ikke ufejlbare.

Til hr. Henrik Dam Kristensen vil jeg sige, at jeg hele tiden har sagt – også i mit første svar i dag – at servicen på et samdriftsposthus skal være sådan, som den er på postvæsenets egne små og mindre posthuse. Det siger sig selv, at servicen på et samdriftsposthus ude i et lille samfund ikke kan være på samme plan, som den er i et stort posthus i en stor by. Og det er jeg tryk ved – ja.

Når hr. Henrik Dam Kristensen så siger, at vi fører ting over i konkurrenternes regi, så skal jeg fredsommeligt gøre opmærksom på, at heri består just filosofien i den liberalisering, der foregår i EF-sammenhæng.

Tove Lindbo Larsen (S):

Jeg er enig med ministeren i, at vi kun er trekvart år henne i den plan, men erfaringerne har lært mig, at det gælder om at sige til i tide. Hvis vi kom efter, at man var kommet mere end halvdelen hen i planens gennemførelse, så kunne det gå hen og blive for sent.

Mit konkrete spørgsmål til ministeren går på økonomien. Jeg ved, at det drejer sig om ca. 72 mio. kr. i besparelse, og jeg vil godt lige høre, om det er et gennemsnitstal, ministeren her kommer med, og om ministeren har nogen fornemmelse af, om man kommer til at ramme små lokalsamfund.

Vi er bekendt med, hvor meget det betyder i lokalsamfundet, at man har et posthus og en købmand osv. osv. Det er det, der holder sammen på landsbyen, og derfor synes jeg, at det er vigtigt at høre, om økonomien kan hentes bredt eller man tager særlige hensyn til de små enkelte samfund.

Henrik Dam Kristensen (S):

Jeg takker for svaret, og jeg må sige, at det for mig indeholdt en ny og overraskende ting, nemlig at ministeren sagde, at servicen ude i den lille by, der har samdriftsposthuse, ikke

kan være den samme som på et stort posthus. Det har ellers netop været filosofien, at P & T har tilbudt den samme service, hvad enten det var det lille posthus, der lå ude på landet, eller det var det store hovedpostkontor. Det er det, der har været P & T's styrke, og jeg synes, at det er lidt beklageligt, at det nu åbenbart er ændret.

Jeg vil derfor spørge ministeren, om det har været en bevidst filosofi i omdannelsen til samdriftsposthuse. Det fremgår næsten af det første svar, jeg fik.

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Til fru Tove Lindbo Larsen kan jeg sige, at de 72 mio. kr. er den samlede vurdering af, hvad det måtte give. Det kan fru Tove Lindbo Larsen måske kalde et gennemsnitstal, men det er altså det samlede tal for det.

Men det afgørende i fru Tove Lindbo Larsens spørgsmål er, om jeg er opmærksom på det lille lokalsamfunds særlige vilkår. Til det vil jeg gerne sige ja, og jeg vil også jævnfør mit første indlæg sige, at der er steder, hvor der er lokal skepsis og lokal utilfredshed. Der har jeg pålagt postvæsenet at sørge for at genforhandle disse områder og sørge for at opnå, hvis det overhovedet er muligt, enighed mellem brugerorganisationerne og postvæsenet om den plan, der sker fyldest. Det kan ikke nytte noget, at vi toner det flag, at vi ikke har forståelse for, at mennesker, som bor i tyndtbefolkede områder, ikke også skal have en ordentlig service.

I den forbindelse må jeg så sige til hr. Henrik Dam Kristensen, at det, postvæsenet har sagt, og det, jeg har sagt, er, at det hidtidige serviceniveau i lokalsamfundet skal fastholdes, og det fastholder vi.

Tove Lindbo Larsen (S):

Et sidste spørgsmål til ministeren. Det gælder samdriftsposthusene, hvis jeg må kalde dem sådan. Jeg er bekendt med den aftale, som er lavet mellem De Samvirkende Købmandsforeninger, FDB og postvæsenet, og jeg vil godt spørge: Hvis nu situationen opstår, at en forretning må lukke på et tidspunkt, som man ikke havde forestillet sig, meget hurtigt, sådan at man ikke kan opretholde opsigelsesfristen på 6 måneder, hvad gør man så i lokalsamfundene?